
ТЕМА II

УЉУДНОСТ
ОСВАЈА СРЦА,
ЛЕПО ПОНАШАЊЕ
ЈЕ НАКИТ ЖИВОТА,
А СВАКИ УГОДАН
ИЗРАЗ
ПОМАЖЕ ЧУДЕСНО
И ОДМАХ

Драган Раденовић, Другарство
100 × 70 × 30 цм, бронза

OGLEDALO

SMIJEŠILA MU SE LICEM I OČIMA I USNAMA

Trčala
Je
Iz svoje majke
Preko njihovih ruku
Zapela je
Za
Ugao
(Sjedio je između zgrade koja je
bila crvena i zgrade koja je bila
žuta, sjedio je između zgrada i
puštao svoja koljena da puste
ljude da prođu, da ih gledaju,
koljena ljudi koji prolaze gledala
su njegova koljena i njegova su
koljena gledala u njih, u nebo, u
usta, u noge koje su trčale.)

Crven
Žut
Negledan
Ugao
Gledao je
U
Noge
U
Oči
Nosila je svoje oči
Na suncu
Bez neba
(Primio je njezine oči i smiješak
u njima ozbiljno, ponizno, ruka-
ma punim ostalih osmijeha, osta-
lih očiju koje su se zaustavile na
njemu, suočile se s njegovim ko-
ljenima i izašle iz njega, izašle iz

uglova i nastavile nogama daleko,
dalje od uglova, na sretnim, po-
kretnim koljenima. Gledao ju je,
s obrazom napunjenim riječima i
s obrazom bez ičega u njemu.)

Ponudila mu je
Svoje
Oči
Uzela je svoje
Oči
Usne je ostavila
Izvijene
Prema
Crvenom i žutom i
Stavila
Ih je
Svoje oči
Zagrijane
Među noge
Noge su je skupljeno
Gledale
U oči
(Smiješila mu se licem i očima i
usnama izvijenim prema obrazi-
ma, prema suncu. Njegova su se
koljena smiješila njoj.)

Napravila je
Svoja koljena
Sagnutim
Približila
Je usne
Njegovima
Usne su bile

OGLEDALO

Izvijene
Prema nebu
Iznad sunca
Prema licima ljudi
Prolazili su
Nesagnutih koljena
(Sjedio je između zgrade koja je bila crvena i zgrade koja je bila žuta i dopustio joj da pogleda njegova koljena, da promatra njegove ruke, da iskuša njegove oči. Ona mu se smiješila dok ga je ispitivala, dok je gledala koljena o koja je zapela očima iza ugla i sada im se smiješila.)

Izvalo se
Između njegovih
Očiju
Otvorilo se
Između njegovih
Usana
(Dopustio joj je da mu se smiješi. I on se smiješio njoj. Smiješio se njezinom osmijehu, odrazu crvenog i žutog i koljena koja su se pokretala i koja to nisu mogla i koja su sjedila i gledala ispred njezinog nasmiješenog lica. Lice joj je bilo otvoreno dobrotom. Lice joj nije bilo zatvoreno suzdržanošću pred koljenima ostalih.)

Smiješeći se
Ušla
Je
U njega
Otvorilo se
Između njegovih
Usana
Stvorila je
Izvijeno
Između njegovih
Očiju

I
Smiješeći se
Ulazeći u
Njega
Trčala je
Preko
Koljena
Ostavlajući oči
Otvorenima
Oči su gledale za
Njezinim
Nogama
Koljena su ostala
Među crvenim i
Žutim
Otvorena
Nasmiješena
Između

Sebe

Smiješeći
Se
(Sjedio je između zgrade koja je bila žuta i zgrade koja je bila crvena. Njegova koljena nisu gledala ni u što.
Sjedio je i smiješio se, otvoren, praznih ruku.
Trčeci, ušla je u njega osmijehom, u ljude koji je bio jedan, u čovjeka je ušla svojom uljudnošću, svojim nezaziranjem i ostavila ga otvorenog novoj uljudnosti. Pustio je svoja koljena da sklope oči, da prestanu gledati, da ostanu sjediti i otvore sebe. Koljena su se sjedeći smiješila prema nebu.)

Katarina Tuffan

Gimnazija „Andrije
Mohorovičića“ Rijeka
Mentor: prof. Biljana
Valentin Ban

LO SPECCHIO

LA CORTESIA VINCE I CUORI FINCHÈ IL BUON COMPORTAMENTO È IL GIOIELLO DELLA VITA E OGNI GENTILE PAROLA AIUTA MERAVIGLIOSAMENTE E SUBITO

Entrare nella gente col sorriso

Correva

Da sua madre

Tramite le loro mani

È inciampata

Dietro

L'angolo.

(Era seduto tra un edificio di color rosso e un edificio di color giallo, era seduto tra gli edifici e permetteva alle proprie ginocchia di lasciare passare la gente, gli permetteva di guardarle le ginocchia della gente che passava guardando le sue ginocchia e le sue ginocchia guardavano loro, il cielo, la bocca, le gambe che correvano.)

Rosso

Giallo

Non guardato

Angolo

Guardava

Le gambe

Gli occhi

Lei portava i suoi occhi

Nel sole

Senza cielo.

(Ha accettato i suoi occhi ed il loro sorriso seriamente, umilmente, con le mani piene di altri

sorrisi, altri occhi che si sono fermati su di lui, si sono incontrati con le sue ginocchia e sono uscite da lui, uscite dagli angoli e hanno continuato coi piedi lontano, più lontano dagli angoli, sulle ginocchia felici e mobili. La guardava con la guancia piena di parole e con la guancia senza niente.)

Gli ha offerto

I suoi occhi

Ha preso

I propri occhi

Ha lasciato le labbra

Curvate

Verso

Il rosso ed il giallo

E li ha messi

I suoi occhi

Scaldati

Tra le gambe

Le gambe l'hanno

Guardata radunate

Negli occhi

(Gli sorrideva con la faccia e gli occhi e le labbra curvate verso le guancie, verso il sole. Le sue ginocchia sorridevano.)

Ha fatto

Le proprie ginocchia

LO SPECCHIO

Chinate
Ha avvicinato
Le labbra
Alle sue
Le labbra erano
Curvate
Verso il cielo
Sopra il sole.
Verso le faccie della gente
Passavano
Dalle ginocchia non piegate.
(Era seduto tra un edificio di color rosso ed un edificio di color giallo e le ha permesso di guardare le proprie ginocchia, mani, di tentare i suoi occhi. Lei gli sorrideva mentre lo interrogava, mentre guardava le ginocchia su di lui ha inciampato con gli occhi dietro l'angolo e adesso gli sorrideva.)

Si è curvato
Tra i suoi occhi
Si è aperto
Tra le sue
Labbra.
(Le ha permesso di sorridergli. Anche lui le sorrideva. Sorrideva al suo sorriso, alla riflessione del rosso e del giallo e delle ginocchia che si muovevano e che non potevano farlo e che erano sedute e guardavano davanti il suo viso sorridente. Il suo viso era aperto dalla bontà. Il suo viso era chiuso dalla ritenutezza davanti alle ginocchia degli altri.)

Sorridendo
È entrata
In lui
Si è aperto
Tra le sue
Labbra
Ha creato

Il curvato
Tra i suoi
Occhi
E
Sorridendogli
Entrando in lui
È corsa
Attraverso
Le ginocchia
Lasciando gli occhi
Aperti
Gli occhi guardavano
Le sue gambe
Le ginocchia sono rimaste
Tra il rosso ed il
Giallo aperte
Sorridenti
Tra se stesse

Sorridendo
(Era seduto tra un edificio che era giallo ed un edificio che era rosso. Le sue ginocchia non guardavano niente. Era seduto e sorrideva, aperto, dalle mani vuote. Correndo è entrata in lui col sorriso, nella gente che era solo uno, è entrata nell'uomo con la propria gentilezza, con la propria non ripugnanza e l'ha lasciato aperto alla nuova gentilezza. Ha lasciato alle sue ginocchia di chiudere gli occhi, di smettere guardare, di rimanere sedute e di aprirsi. Le ginocchia sedute sorridevano verso il cielo.)

Katarina Tuffan

Gimnazija „Andrije
Mohorovičića“ Rijeka
Prof. Italijanskoga jezika:
Larisa Karlić Franjković
Prof. Hrvatskoga jezika:
Biljana Valentin - Ban

МАГНЕТИ ЗА ЉУДЕ

Човек добија оно што од себе даје. Дела су та која о њему говоре. Начин понашања одраз је васпитања и чистоте срца и душе. Леп гест и лепа реч могу некоме улепшати дан. Родитељи су нас учили томе с разлогом.

Питаћу вас, шта видите кад погледате слику на којој сте још увек само дете? Мало, насмејано дете с рупицама на образима. А шта видите када се данас погледате у огледало? Да ли вас је нечега стид? Да ли је то дете израсло у особу каква би му се свидела? У данашњем свету, у коме се брзо живи и још брже умире, у коме је "време новац" и свако гледа само себе, а пристојност постаје све ређа појава, колико сте спремни да поклоните пажњу људима око себе и учините их срећним? Да ли "бити успешан" значи само бити остварен у послу? Или је то нешто више?

Пада киша. Дан је суморан и хладан, а загушљив ваздух стеже плућа. Ходајући, размишљате о свим пословима које треба обавити, неиспавани сте, уморни, нервозни... "Добар дан! Како сте данас?" Поскочите на звук туђег гласа и схватите да је то само ваш комшија. Видите осмех вама упућен и одједном вам дан и није толико лош. Осетите топлину. Радосно узвратите поздрав и наставите својим путем, својим послом, са смешком на лицу. Сивило око вас почиње да бледи.

Улазите у канцеларију пуну уморних лица. Чујете гунђање, осетите нелагодност око себе, али ви се и даље смешкате. Прилазите једном колеги и питате га жели ли кафу. Упутите му осмех и добијате један. Управо сте лепим гестом орасположили једну особу. Као што сте лепом речју недавно орасположени и ви сами. Ускоро примећујете како је све више осмеха. Схватате ли како једна лепа реч, попут чуда може потпуно променити оно што сте затекли? Како једно срећно срце може унети топлину у многа друга? Дан постаје све бољи.

Радно време приближава се крају. Пакујете се и облачите капут, једва чекајући да дођете кући. Излазите напоље. Хладноћа и влага увијају се око вас попут змија, али вас не дотичу. Ваше срце је испуњено. Дан на послу никад није био лакши. Пешачите с рукама у џеповима, певушећи неку веселу мелодију. Пролазите поред младог пара и осмехнете им се. Настављате даље знајући да су се окре-

ОГЛЕДАЛО

нули за вама. Да ли из збуњености, зачуђености? Није ни важно. Ви несебично поклањате осмехе ширећи срећу.

Стижете до зграде у којој живите и на улазу видите ниску баку сребрне косе и молећивих очију која се због бројних пуних кеса бори да нађе кључ од улаза. Притрчавате и отварате јој врата. Узимате кесе и кажете да ћете јој помоћи. Погледа вас изненађено својим светлим очима, а онда јој на лицу осване нежни осмех. Помислите како сада изгледа много млађе и здравије него када сте јој тек пришли. Све време вам се захваљује на помоћи и кад стигнете до њеног стана, пуни вам шаке воћним бонбонама. Заједно се смејете због неке приче из њених млађих дана. Ви се надовезујете својим смешним искуством из детињства. Убрзо схватате колико је времена прошло у причи, али вам није жао. Нисте могли ни да замислите да ћете се тако лепо испричати с неким кога сте годинама само сретали на улици.

Будите се ујутру, а на мобилном телефону вас чека порука. Оне колеге које сте претходног дана усрећили, сада вас зову да заједно изађете на дружење. Убрзо вам и на врата долази она иста бака са свежим колачима и кафом. И широким осмехом. Иако живите сами, више нисте усамљени. Живот је добио боје.

Кажу да лепо понашање, попут накита, привлачи људе. Што му је већа вредност, више ће људи привући. Чему се вредност заиста придаје у данашњем свету? Материјалне ствари вас неће усрећити ако сте сами. Како би и могле ако немате с ким да их поделите? Права вредност налази се унутра, у срцу и души. Ако ту вредност негујете и несебично је делите, освојићете многа срца, измамити бројне осмехе и склопити више пријатељстава него што мислите да је могуће. Као дете, родитељи су вас учили лепом понашању. То дете треба да живи у вама и задовољно вам се смешка из огледала.

Нера Давидовић

Земунска гимназија Земун
Ментор: проф. Нада Караић

ОСМЕХ ЈЕ НАЈЈАЧИ „ВЕТАР У ЛЕЂА“

У свакодневном животу окружени смо многим људима. Неке бисмо волели мало боље да упознамо, неке жалимо што смо икад и упознали, с некима волимо да проводимо време, са некима не. Ретке су оне особе које су увек уз нас, чак и кад је најтеже и упоркос свим препрекама. Оне нас увек орасположе својим широким осмехом, топлим загрљајем и искреном речју подршке. Без њих ни наш живот не би био исти.

Добар човек ће се издвојити од великог броја лицемерних и себичних људи својим врлинама. Показаће им да за доброту није потребно много. Човек уљудним понашањем не мора скретати пажњу ничим екстремним, већ само треба да буде оно што јесте. Плениће својом искреношћу и једноставношћу, а опет посебношћу, на свој начин. „Лепа реч и гвоздена врата отвара.“ Једна лепа реч изговорена у правом тренутку може нам променити цео дан и учинити га непоновљивим. Лепо понашање не значи само културно отворити врата особи која жели да уђе у зграду или лифт. Недостаје и искрен осмех пун учтивости и поштовања. Брзо се препозна разлика између оваквих и лажних осмеха, а оне најискреније ће наше срце дуго памтити и неће их брзо заборавити. Када наступе дани туге и разочарења, речи „Добро јутро, како сте?“, сасвим обичног странца, значиће нам много и помоћи нам да бар на тренутак скренемо мисли са ствари о којима не желимо да размишљамо. Све ово може нам помоћи да схватимо колико је овај живот чудесан и леп, па макар понекад и не изгледао тако. Човек, често, није сигуран коју би реч употребио да искаже оно што жели. Не постоји реч која би могла да опише његова тренутна осећања. У том тренутку ће све те речи стати у само један топао загрљај и све ће постати јасније.

Искрен загрљај може нас извући и из највећих проблема у животу, дати нам „ветар у леђа“ да наставимо даље и мотивисати да остваримо животне циљеве. Такви загрљаји су ретки и не можемо их очекивати од било кога. Очи никад не лажу и поглед говори више од хиљаду речи, али неће сваке очи „бринути“ о нама кад је

ОГЛЕДАЛО

тешко, неће им бити толико важно да нас „утеше и насмеју.” Врло је мало оних којима можемо све да кажемо, без страха да ће нас осудити, а још мање оних којима не морамо ништа да кажемо, а који ће нас разумети.

Спознаће наше емотивно стање и осећања. Сваки поглед који је пун наде, жеље за успехом, разумевања и који носи лепоту ишчекивања неочекиваног има задатак да нам у нашем животу покаже и његову светлију страну. Ништа не може заменити брижан поглед мајке на њено дете која као да га милује својим крупним очима и штити од сваког зла. Речи које су „празне”, без довољно емоција и разумевања немају толики значај. Није тешко ни препознати, јер ти људи зраче посебном енергијом која не остаје неприметна. Тада неће доћи до изражаја и занемариће се и спољашњи, физички изглед појединца јер лепота је пролазна, док су наша деца, која ће једног дана остати и кад нас не буде, вечна.

Уљудност може освојити свачије срце било смекшано љубављу и пажњом, или очврснуто тешкоћама живота. Најлепши накит који може неко имати нису комади племенитих метала, већ лепо понашање јер шта вреди златни ланац уколико особа која га носи има камен уместо срца.

Невена Милошевић

Девета гимназија

„Михаило Петровић Алас”, Београд

Ментор: проф. Невена Грујичић

ОГЛЕДАЛО

галерија
КУЛОАР
математичка гимназија београд
ГОДИНА!

МГ

МАТЕМАТИЧКА ГИМНАЗИЈА БЕОГРАД

БЕОПС

БЕОГРАДСКО БЕСЕДНИШТВО
СРЕДЊОШКОЛАЦА

МГ часопис - Галерија КУЛОАР
(2013)

ΟΓΛΕΔΑΛΟ
